

Krajskou soutěž adeptů herectví přivítala Třebíč v Národním domě

Krajská soutěž dětských divadel a dětských recitátorů se letos konala v pondělí 25. dubna v Třebíči. V Národním domě ji pořádal tamní Dům dětí a mládeže Třebíč.

Lektorský sbor, několikrát se členové ohradili proti názvu porota, pracoval ve složení Jaroslav Provazník Artama Praha, Jakub Hulák Artama Praha, Tomáš Mohapl Doležal Lužánky, Kraj Vysočina zastupoval Jaroslav Dejl.

Čestné uznání si odvezly soubory Divadlovník Základní umělecká škola Třešť za představení Pohádky po telefonu a Zebry ze západu Základní umělecká škola Jihlava za hru Kapr mezi námi.

Postup sbor přičkl souboru Hadr Základní škola Havlíčkova Jihlava za představení O upatlaném jedlíkovi, souboru Struhadlo Dům dětí a mládeže Třída Legii Pelhřimov) za hru Pelhřimovské pověsti a souboru Velký Bloud Základní umělecká škola Jihlava za představení Na Hromnice o hodinu více

Krajské kolo dětské sólové recitace pořádal Dům dětí a mládeže Třebíč o den později ve svém sídle. Porota pracovala ve složení Jaroslav Dejl Třebíč, Markéta Nekudová Třebíč a Kateřina Petřílková Nové Město na Moravě.

V první kategorii a krajského kola soutěže dětské sólové recitace 2. a 3. tříd čestné uznání obdrželi Eliška Hahnová Základní škola Světlo Třebíč, Markéta Zrzavá Základní škola Žďár nad Sázavou a Vojtěch Ligmajer Základní škola a Mateřská škola Žďar nad Doubranou.

VÁCLAVSKÉ divadélko z Třebíče vyžadovalo i spolupráci diváků.

Foto: Antonín Zvěřina

Ve druhé kategorii zástupců 4. a 5. tříd stejná porota udělila čestná uznání Nikole Zedníčkové Základní škola Husova, Náměšť nad Oslavou a postup do celostátního kola si zajistili Filip Chlupáček Základní škola Benešova Třebíč a Eliáš Hrubý Základní škola a Mateřská škola Rynárec.

V dalších dvou kategoriích porota pracovala ve složení Jaroslav Provazník Artama Praha, Jakub Hulák Artama Praha a Radka Blatná Brno.

V kategorii 6. a 7. tříd si postup zajistily Nela Sochorová Katolické gymnázium Třebíč a Tereza Polanská Základní umělecká škola Jana Štursy Nové Město na Moravě.

Čestné uznání v kategorii 8. a 9. tříd porota udělila Safiya Šato Základní umělecká škola Náměšť nad Oslavou

a postup vybojoval Antonín Drdla Základní umělecká škola Jana Štursy Nové Město na Moravě.

Záštitu nad oběma soutěžemi převzala senátorka Hana Žáková. „Moc mě těší, že na Vysočině divadlo a recitace mají své místo. Sama jsem divadlo v rodném Koněšíně hrála a dokonce i režirovala, ale teď na to nemám tolik času,“ ocenila všechna vystoupení.

Třebíč zastupovalo Václavské divadélko při Základní škole Horka-Domky. Jeho vedoucím je dlouhá léta Irena Nahodilová. Vzpomínala, že původně se divadlo jmenovalo Kašpárci. Letos si divadlo připravilo cimrmanovskou hru Vyšetřování ztráty třídní knihy.

„Tohle představení jsem toužila zahrát deset let, ale sestava dětí nikdy nebyla

taková, abych se do toho pustila. Aby to dokázaly sehrát děti od třinácti do patnácti let. Tahle sestava se na to hodila,“ přiznala Nahodilová.

Soubor už odehrál téměř deset představení, hrál pro rodiče i bývalé zaměstnance školy u příležitosti Dne učitelů.

„Jsem ráda, že se přehlídka koná, že se mohou děti ukázat i v jiném světě než při výuce. A oceňuji trebičský Dům dětí a mládeže na čele s ředitelkou Jaroslavou Pavlíčkovou, že něco takového dokázal zorganizovat,“ zdůraznila Nahodilová.

Filip Heřman ztvárnil roli ředitele a připustil, že originál hry několikrát viděl. „Humor Divadla Járy Cimrmana mám rád, je inteligentní, líbí se mně,“ přemítal. Osmák v divadle působí od druhé třídy.

O herecké dráze zatím neuvažuje, chce vystudovat gymnázium a pak uvidí. „Hraní mě baví, rád si v budoucnu třeba zahráji jen amatérsky. Je při tom legrace, i když je to i práce,“ přiznal Heřman.

Mikeš Brátka hrál roli učitele, kterou v originále ztvárnil Zdeněk Svěrák. „Nechtěl jsem jej přímo kopírovat, ale je možný, že něco z něj tam bylo,“ naznačil. Naučit se text nebyl pro něj problém, divadlu se věnuje od první třídy.

Vzpomínal, že v pohádce o Popelce hrál macechu, tato role mu utkvěla v paměti. A zahrál si i záporáka, což pro něj taky byla výzva. „Rád bych zkusil konzervatoř, ale uvidím, zda to vyjde,“ připustil Brátka. Herectví je jeho sen od dětství. -zt-

Legenda Hajča

Jsou lidé, kteří musí vykonat něco velkého, aby se zapsali do dějin. Ať už v kladném či negativním světle. Jsou lidé, kteří se do dějin zapíší prostou skutečností, že jsou. Nezískají celosvětovou proslulost, ale na lokální úrovni jsou zkrátka nezapomenutelní.

A k takovým legendám patří Hajča. Myslím, že spousta lidí, včetně mě, se dozvěděla až v souvislosti s jeho nenadálým úmrtím, že se vlastně jmenoval Jiří Hájek. Pro nás pro všechny to byl Hajča. Pamatují si na jednu situaci, kdy jsme si prohlíželi spolu s dalšími zástupci médií a vedení města na městské policii kamerový systém.

Příslušní pracovníci nám vysvětlovali princip, se zájmem jsme poslouchali, ve tvářích takový ten lhostejný zájem. Najednou se na jedné obrazovce objevila lavička a na ní se klátil vysoký muž s dlouhými vlasy.

Chtělo by se říct mladík, vždyť jen šediny mu dávaly ráz věku, který mu skutečně příslušel. Někdo zaostřil pohled a do místnosti pronesl vzrušeným hlasem: „Hajča!“ V té chvíli to v místnosti zašumělo a na všech tvářích se objevil pobavený úsměv.

Lhostejnost zcela vymizela a objevilo se radostné vzrušení. S Hajčou jsem se patrně potkal již v dětství, ale vzpomínky s ním mám spojené s počátkem mého působení v bigbítové kapele Vega. V sedmdesátých letech minulého století se říkalo, že kdo umí na kytaru tři akordy, hraje v nějaké skupině, a já toho byl zářným příkladem. Možná těch akordů bylo o něco víc.

V té době byl Hajča již legendou, která se každou sobotu pohybovala na nějaké zábavě. Přes týden žil svůj klasický život v Dělnáku, klasické hospodě s klasickými zákazníky. Tam jsem několikrát Hajču spat-

řil a sen naší kapely byl, aby se přišel podívat se svoji rozvětvenou partou i na nás.

Dlouho se nám toto štěstí vyhýbalo, přece jen jsme byli kapela z vesnice a v Třebíči byly výborné skupiny, které jsme obdivovali i my, Privilegium či Matador a další. Tenkrát někdy na přelomu sedmdesátých a osmdesátých let jsme hráli v Kozichovicích, nevím, při jaké příležitosti, na to si opravdu nevzpomínám, a zhruba v devět hodin se ve dveřích objevil Hajča se svou tlupou. V té chvíli nám narostla ramena, to je něco, když na nás přišel samotný Hajča.

Tak plynul čas...

Pak jsme se trochu mýjeli, občas jsem ho spatřil a až po letech jsme se potkali trochu blíž a on po pozdravu ihned zvolal: „Á Vega.“ Pamatoval si mě a kdykoliv jsme se potkali později, nikdy to nezapomněl připomenout.

Vídával jsem ho sedět na lavičce před bývalou zdravotní školou, kolem hlavy mu vlála stále stejná hříva a pak se klátil nezapomenutelnou chůzí směrem k sídlišti do Domků. Možná si někdo řekne, proč věnuji tolik pozornosti drobnému alkoholikovi, který se do dějin Třebíče zapsal jen tím, že byl.

Protože Hajča byl zkrátka pojem a pojmenování Hajčapark plácku na Masarykově náměstí by si zasloužil. Stejně jako cedulku na lavičce, kde tak rád sedával. Přimlouvám se za obojí, aby jeho postava nezůstala v zapomnění. A ty svíčky před lavičkou, ty také něco znamenaly.

Antonín Zvěřina